

Pagal Kazį Binkį
„Atsiskyrelis Antanėlis“
(ištrauka)

I.

Kai ateina šiltos dienos,
Tai vaikučiams džiaugsmas vienas.
Paukščiai gieda, saulė šviečia, –
Vaikučius iš gryčios kviečia.
Sako: „Eikit čia vaikeliai.
Kas tik vaikščioti jau gali,
Kas tik moka jau bėgioti,
Tiems gana viduj vėpsoti.
Pasėdėjot gryčioj žiemą,
O dabar – visi į kiemą“.
Ir linksmų vaikų būriai,
Apsirėdę per mažai,
Laksto visą dieną ore,
Žaidžia šoka, kiek tik nori.
Ir visiems vaikučiams gera,
Kad į gryčią jų nevaro.

II.

Tiktai yr toks vienas vaikas,
Kurs šaly visuomet laikos.
Nors jis mažas kaip pipiras,
Bet esąs jis tikras vyras.

Taip Antanas pats sau mano
Ir pats vienas sau gyvena.
Jį draugėn vaikučiai kviečia,
Bet Antanas nosį riečia:
„Su jum zaisti as nenoliu,
As siandien keliausiu toli“...
Taip Antanas jiems atsako,
Eidamas laukan be tako.
Niekam nieko nepasakęs
Eina jis, kur veda akys...
Jį palaukt vaikučiai šaukia,
Bet Antanas jų nelaukia...

III.

Eina sau laukais Antanas.
Žiūri, – riogso prūdas senas.
Nei žuvytės, nei žolytės:
Vien tiktai maurai matytis.
„Reiks čionai man pasimaudyt
Ir varliūkščių pasigaudyt.“
Taip Antanas vienas mano.
Traukia taip vanduo Antaną.
Nusimovęs sau kelnaites
Ir rankoves atsiraitęs,
Niurkos, taškosi po prūdą.

Vandeny maurai sujudo

Ir aukštyn pakilo srutos:

Ne vanduo, – stačiai degutas.

Ir mūsiškis Antaniukas...

Tapo juodas, kaip angliukas.